

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Τὸ Πάσχα στοὺς διαφόρους λαούς. Τί ἐγίνετο κατὰ τὸν μεσαίωνα. Τὰ «μυστήρια». Ἠθροποιοὶ ἀποδηλοῦντες ἐπὶ τοῦ σταυροῦ! Στὴν παλαιὰ Ρωσία! Τὰ «μπαμπά». Γεύματα στὸ πόδι. Ἡ Πολωνίαν πού ζητᾶν γαμπροί. Ἡ Ἰσραηλινὲς φωτιές στὴ Γερμανία. Ἡ Ρώμη καὶ ἡ καρμπάνε. Γιατί γίνεται ἡ Ἀνάστασις ἕνα τέταρτο νωρίτερα. Ἡ Ἀγγλικὴ ἀνθρωποκαβαλλαρίας. Πασχαλινὰ ἔθιμα τοῦ Περού. Εὐλάβεια καί... ὕλο!... Ὁ Χριστὸς τῶν σεισμῶν. Τι γίνεται στὴ Σερβία.

ΟΝ Μεσαίωνα τὸ Πάσχα γιορταζόταν μὲ μεγαλοπρέπεια, σὺς πλατείες δὲ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν παριστάνοντο τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς τοῦτο οἱ ποιητὰ συνέθεταν κάθε χρόνο, καὶ νέα θεησκομικὰ δράματα, τὰ «μυστήρια» καλούμενα, καὶ οἱ δικαστηριαί, ἡμέρες δολόκληρες κατεγίνοντο, γιὰ νὰ διασκεύσουν τὴ σκηνὴ δαυτὸ θὰ ἐπαύζοντο τὰ ἔργα αὐτὰ.

Ἡ παραστάσις διαρκοῦσαν δολόκληρες ἑβδομάδες.

Ἡ διασκευὴ τῆς σκηνῆς ἦταν ἀλλόκοτη. Περιελάμβανε τρία πατόματα. Τὸν Οὐρανὸν, τὴ Γῆν καὶ τὴν Κόλασι. Πάνω σ' αὐτὰ ὑπῆρχαν ἀγγελοὶ καὶ δαιμόνες, στὸ βάθος δὲ τῆς σκηνῆς διακρίνονταν ὁ Ἄδιος καὶ ἡ Ἐβα ἡμίγμοιο καὶ καταδικασίμενοι.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε διὸ οἱ ἠθοποιοὶ ὑπεκρίνοντο τὸ μέρος τους μὲ μεγάλη εὐλάβεια. Λένε μάλιστα διὸ οἱ ἠθοποιοὶ πού ὑπεδύοντο τὸν Χριστὸν, ἐκφρονοῦνταν στὰ ἀθληνὰ ἐπάνω στὸν σταυρὸ καὶ πολλὲς φορές ἐπίβαινε ἐκεῖ πάνω!...

Ἐπίστευαν δὲ διὸ ποιοὶ πεθαίνει ἔτσι... ἀγιάζει!...

Οἱ Ἐθροποιοὶ γόρταζαν τὸ Πάσχα τους εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, θυσιάζοντες ἕνα ἀρνὶ καὶ δάκροντες μὲ τὸ αἷμα του τὸ κατόπι τοῦ σπιτιοῦ των.

Ὅσοι ἔχουν χωράφια, μαζοῦν ἕνα ματσάκι ἀπὸ τὸ πρωτόγυαλο σιτῆρι καὶ τὸ προσφέρουν στὸν ἱερεὰ του, ὡς ὑπόσχεσιν, διὸ μόλις γίνουν οἱ καρποὶ, μὲ τὴν εὐλογία του καὶ τὶς εὐχές τοῦ Σαβαίου, θὰ τοῦ δωροῦσιν τὰ πρωτόλια τῶν εἰσοδημάτων των.

Στὴ Ρωσία τὸ Πάσχα διαρκοῦσε 15 ἡμέρες. Ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀλλάζαν δῶρα, ἄσος καὶ τὴν Προτοχορνά.

Τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ, στὴ Ρωσία, ἡ νοικοκυράδες ἐτομαζαν τὰ εμπαιπὰ, πῆττες δηλαδὴ καμωμένες μὲ ἀλεύρι, σταφίδες, δούτιρο καὶ αἶγῃ. Πρὸσχαν δὲ πολὴ μήπως ἡ πῆττα ἀποτύχει, γιὰ τὸ ἔχουν σὲ καλὸ.

Ἐπίσης, τὴν ὥρα δπου φριάνουνε τὴν πῆττα αὐτὴ, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἀνοίξη τὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἢ νὰ χτυπήσῃ τὸ παράθυρό τους.

Τὸ πρωὶ τοῦ Πάσχα, τὰ χωράφια καὶ σχεδόν, τὰ κορίτσια γόρτζαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, μ' ἕνα καλάθι κόκκινα αἶγῃ ἢ ἕνα κερὶ ἀναμμένο. Ἄν τὸ κερὶ ἔσβησι στὸ δρόμῳ θὰ πῆγαινε κοκὰ ἢ χροινὰ τους.

Ἐπίσης κάθε σπίτι ἔστειλε στὴν ἐκκλησίᾳ φαγητὰ Πασχαλινὰ, γιὰ νὰ εὐλογοῦθιν.

Σὲ ἄλλα μὲλη πάλι, ὁ πατὰς γούριζε στὰ σπίτια καὶ εὐλογοῦσε τὰ φαγητὰ καὶ τὰ τρώματα ἐν γένει.

Ἐνα πελώριο τραπέζι ἦταν πάντοτε στρωμένο στὴν πιὸ μεγάλη κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ. Στὴ μέση τοῦ τραπέζιοῦ ἦταν βαλμένο ἕνα ἀρνὶ σκεπασίμενον μὲ πρσιναδά καὶ μὲ μῖα μικρὴ σημάια στὴν κορυφῇ. Γύρω αὐτὸ ἦταν ἐβάζαν καλάθια μὲ κόκκινα αἶγῃ καὶ γύρω στὸ τραπέζι πιάτα μὲ εμπαιπὰ.

Ὅποιοι ξένος ἤθελε νὰ καθῆσθαι στὸ Πασχαλινὸ τραπέζι, πῆγαινε καὶ κάθονταν στυὸ σπιτιοῦ τὴν εἰσοδο κραιπνῶντας ἕνα κλάδο δάφνης. Οἱ οἰκοδεσπότης τὸν καλοῦσαν εἰσθεῖς μέσα καὶ ἐγενιᾶνταν μαζί του.

Στὸ γεῖμα αὐτὸ στεκοῦντοσαν κ' ἔτρωγαν ὀρθοι. Ὁ οἰκογενειάρχης ἔπαρνε πρῶτος ἕνα αἶγῃ, τὸ ἔκοβε σὲ τόσα κομματάκια, ὅσοι ἦσαν καὶ οἱ συνδιαιτῆμονες καὶ προσέφερε ἀπὸ ἕνα κομμάτι στὸν καθένα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν γερωντότερο καὶ τελειώνοντας στὸν μικρότερο.

Ἐπειτα πῆγαιναν σὲ συγγενικά ἢ φιλικὰ σπίτια, ὅπου ἐξαικολουθόσαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνονε.

Στὴ Πολωνία γίνονται σχεδόν ὅτι καὶ στὴ Ρωσία. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι στο τραπέζι παρατίθενται κροῖα φαγητὰ. Κοτὰ στὸ ἀρνὶ βάζουν ἕνα κλαδί βῆα, τὰ ὅποια πηγαίνει καὶ δλοῦναι ὁ πατὰς.

Καὶ ἐκεῖ ὁ ξένος, πού θέλει νὰ καθῆσθαι στὸ Πασχαλινὸ τραπέζι, στέκεται στὴν εἰσοδο. Ὁ νοικοκύρης τότε παίρνει ἕνα αἶγῃ σφιχτὸ, τὸ μοιράζει στὰ δὺο καὶ προσφέρει τὸ μισὸ στὸν ξένο, ὁ ὅποιος, κατόπιν τούτου προχωρεῖ καὶ λαμβάνει θέσιν στὸν τραπέζι μεταξὺ τῆς οἰκογενείας.

Τὰ κορίτσια ξενιχτοῦν κυττάζοντας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἄστρων, μέσα σὲ γκούβαδες μὲ νερὸ, γιὰ νὰ δοῦν ποῖον σὺζοιο θὰ λάβουν.

Στὴ Γερμανία ἀνάβουνε φωτιές, ὅπως καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Κλειδονα. Τὰ παιδιὰ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὶς φωτιές αὐτές, τρώγοντας κόκκινα αἶγῃ.

Ἄλλη Πασχαλινὴ διασείδασις στὴ Γερμανία εἶνε νὰ ψάχνουν ὄλοι τους, μεγάλοι καὶ μικροὶ, νὰ βροῦνε αἶγῃ τοῦ Πάσχα, τὰ ὅποια κρύβει κάθε νοικοκυρὰ, κάτω ἀπὸ τὰ ἄχρα, πίσω ἀπὸ τὰ δεινία, μέσα στὰ ἔβλα.

Στὴ Ρώμη τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὁ Πάπας μπαίνει ἐπίσημος στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ ἀπαγγέλλει τὴν ἔκτακτο εὐχὴ:

— URBI ET ORBI.... πού ἀπεθίνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὴ νύχτα φωταγοῦνται ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ καίνε τὴ «Γραντόλα», τὸ συνηθισμένον πυροτέχνημα. Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, κατὰ τὴ παράδοσι, φεγγοῦν ἡ καρμπάνε ὄλοι τοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς Ρώμης, ὅπου ἐκρατοῦντο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, καὶ ἐπιστρέφουν στοὺς τόπους των.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἀνάστασις στὴ Ρώμη γίνεται ἕνα τέταρτο νωρίτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες χώρες. Γιὰ νὰ... προφτάσουν ἡ καρμπάνε νὰ γυροῦσιν στὸν τόπο τους.

Στὴν Ἀγγλία γιορτὰ ζοῦνε πολὸ ἀλλὰ τὸ Πάσχα.

Τὸ πρωὶ τῆς Ἀναστάσεως ἡ ὑπερρέτης εἰσομοῦν μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ κυριοῦ των, τὸν ἀράπουν στὸν ὄμο τους καὶ τὸν γυροῦν εἶσι σ' ὅλο τὸ σπίτι. Τέλος ἀφοῦ τὸν περιφέρουν σὲ ὅλα τὰ δωμάτια, τὸν ἀποθέτουν ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς καυζίνιας καὶ λέρφουν καὶ τὸν προσκονοῦν.

Τὴ νύχτα γίνεται τὸ ἴδιο καὶ στὴν κυρία.

Στὸ Περού τῆς Ἀμερικῆς, τὰ Πασχαλινὰ ἔθιμα εἶνε πολὺ περιεργα.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο τὰ παιδιὰ στήνουν ἐπιταφίους, οἰζουν λοιλοῦδια στυὸς δρόμους καὶ στολίζουν τὶς προσόψεις τῶν σπιτιῶν.

Μόλις βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ ἡ ποιητὴ σταματᾶει καὶ περμιένει νὰ ἐμφανισθῇ ὁ λεγόμενος ἐκεῖ «Χριστὸς τῶν Σεισμῶν», ὁ ὅποιος ἐμφανίζεται αἰμόφυτος. Γιὰ νὰ ἀγγίξουν τὰ πλῆθη τὴν ἔσθητα του τὴν θαμματοργόν, πληρῆζον σγυροθούμενα, πιεθόμενα καὶ ἀλληλοπατοῦμενα κ' ἔτσι ἡ ἱερὰ ποιητὴ μετατρέπεται σὲ ἄγριο ζυλοκόπημα!...

Ἡ γυναίκες οἰζουν ἀνθὸ στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ περιδεοῖσι ἡ ποιητὴ στὴν πόλι, γυρῖζει στὴν ἐκκλησίᾳ.

Ἐκεῖ γίνονται νέες διαδηλώσεις, νέες φωνές καὶ νέες μάχες. Θέλουν ν' ἀγγίξουν ὄλοι τὴν ἔσθητα τοῦ Χριστοῦ. Παρακαλοῦν λοιπὸν τὸν ὑποδύμενον τὸ πρόσωπο τοῦ Κυριοῦ νὰ περμιένη μῖα στιγμὴ νὰ μὴ μπῆ ἀκόμα στὴν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπειθὴ ἐκείνος δὲν ἀκούει κανένα, τὸν... ἀπειλοῦν καὶ ὀμοῦν κατὰ τῆς ἐκκλησίας.

Τέλος παῖει ἡ ταραχὴ καὶ ὁ κοσμοχαλασμός καὶ ἀρχίζουν οἱ χοροὶ στυὸς δρόμους, τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ

ΓΙΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΡΕ DIDON

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΟΛΛ είχανε γαληνήψη. 'Ο μαύρος θζλος είχε σκορπιστή, και, πιδ μαύρα άκόμα, τά σύγνεφα είχαν κρύνει τó γαλάζιον ούρανό τής 'Ιουδαίας, γιά νά ένωθούν με τά σκοτάδια τής νύχτας, τωλιγόντας έτσι τή γή σ' έν' άξειδιάλτο μυστήριο μελανών πέπλων, τά όποια σκέπασαν τις ματωμένες κηλίδες τού άγνού αίματος πού τήν είχαν ραντίσει.

Στό Γολγοθά, ότου έτρεμε άκόμα ή τελευταία κραυγή τού πόνου και τής ύποταγής τού Έσταυρωμένου, σάλευαν έδώ κι' εκεί κάποιες σείες.

Με θιασιτικές κινήσεις, κατέβυζαν από τó στανό τó σωμα τού Θεανθρώπου, τó τύλιμα με ιερή προφύλαξη σέ κάταστρο σεντόνια και τ'όφεραν πιδ θιαστικά άκόμα τόν στήλαου όπου θρισόζόταν ό τάφος, χτήμα τού 'Ιωσήφ άπ' τήν 'Αρμαθαία.

Τίποτα δέν έτάραζε τόν ιερό όθρου πού Έκαναν οι άφοσιωμένοι φίλοι τού 'Ιησού, και ίσως αύτό μόνο νά άγρευτούσαν στήν 'Ιερουσαλήμ τήν ώρα τούτη.

Μιά άπροσδιόριστη θλίψη, μιá κούραση πού τή μεγάλωνε τó βαθύ σκοτάδι, βάραινε πάνω στούς ανθρώπους και στα πράγματα, τούς κρατούσε άκίνητους κάτω από τó βάρος τού όθου και τής τύφωσης, ένώ εκεί κάτω, πιδ μακριά, οι άγιες γυναίκες και ό 'Ιωάννης, ό άγαπημένος μαθητής, ένταρριζαν με εύλαβία, άλειθόντας με άρώματα τó τρισάκι λείψανο 'Εκείνου πού είχαν συνείδηση νά τόν θεωρούν Κύριο και Θεό τους.

Όταν ή ταγή τέλειωσε, όταν ή θορυβιά έπιτάφια πλάκα έχώρισε γιά πάντα από τόν κόσμο τόν ζώντων τόν γλυκάτατον 'Ιησού, άρχά-άργά ό 'Ιωσήφ άπ' τήν 'Αρμαθαία, ό 'Ιωάννης και τέλος οι άγιες γυναίκες χάρησαν μες στό πηχτό σκοτάδι τής νύχτας.

Μόνη ή Μαρία ή Μαγδαληνή έμενε κοντά στό μνήμα, μη μπορώντας ν' άποφρασίση νά φύγη από τόν τόπο, όπου 'Εκείνος γιά τόν όποιον θά προτιμούσε νά ύποστη χίλιους θανάτους παρά νά τόν δει νά ύποφέρει, κοιμότανε τώρα γιά πάντα!

Με τά δύο της μπράτσια έβαγγε τήν έπιτάφια πλάκα. Με τó προσώπο άνοιμισμένο στό μνημείο, με τά μαλλιά ξεπλεγμένα, έβλεπε πικρά ή Μαγδαληνή... 'Ετσι λοιπόν, ήταν άλήθεια! Αύτός, ό άγαπημένος, με τó γλυκό και τόσο πιστικό λόγο, με τή συγγνώμη πού Έκανε κι' αύτή άκόμα τήν όμολογία τής άμαρτίας: νά γίνεται πηγή χαράς γιά τούς κορασιμένους άμαρτωλούς, ήταν νεκρός, δέν θά τόν ξανάβλεπε πειά. Ποτέ πειά δέν θά δρασκελίσε τó κατόφλι τού σπιτιού της και δέν θάννοιωθε πειά τήν ύπέροχη χαρά νά χύνη πολύτιμα μέρη στα ιερά πόδια του!...

Και ή Μαγδαληνή, χωρίς έλπίδα, βλάυγε πικρά άπάνω στήν έπιτάφια πλάκα.....

Όστόσο, ύποταγμένη στή μοίρα της, άποφάσισε νά φύγη, γιατί έπευγε μαζί με τις άλλες γυναίκες νά φροντίση γιά τó μύρωμα και νάρθη γι' αύτό τήν Άλλη μέρα πιδν τριωί στό σπήλαο.

Μόλις όμως έφυγε, ένα παράδοξο θέμα ξετιλίχθηκε κοντά στό Μνημείο:

Μέσα σέ μιá άχτίδα πού θάμπωνε με τήν άνέπνεη λάμψη της, κατέβηκε ό 'Ιησούς στή γή. Δέν ήτανε μόνος: δύο Πνεύματα, με άδυνατώτερο άχτιδοβάλλημα, πού ως τόσο θάπαινε κι' αύτό, τόν συνόδευαν.

'Ελθούσαν τόν τάφο, και ό 'Ιησούς τούς ελεπε:

άλληλοφλήματα.

Στή Σεργία δια τά μικρά παιδάκια, από τών Βαίτων άκόμη, τó εχόν σέ καλό, νά κρημνι άπάνω τους κοουδοίνα.

Τό άπόγευμα μάλιστα κάνουν μιá μεγάλη λιτανεία, κατά τήν όποιαν χτυπούν τά κοουδοίνα τους και βράλλουν διάφορα τροπάκια.

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

—'Αδελφοί, έδώ αναπαύεται τó σωμα έκείνου πού τó θανάτωσαν, άφού τó έθασάνισαν— τó σωμα έκείνου πού είχα έκλέξει γιά νά έξοικιστώ με αύτόν: και τούς δώσω τó παράδειγμα τής άρετής. Τό σωμα έκείνου πού τó πήρα μέσ' στα σπλάχνα μιáς γυναίκας και πού τó ξαναβίδνω τώρα στή γή γιά νά γενήσθ, κάτω από τήν πνοή τής δημοφιλίας, καινούργιους σπόρους ζωής.... Τό χαιρετίσω σάν τó άπελευθερωτικό όργανο τού κόσμου, γιατί τó παράδειμά μου και ή ζωή μου θά πηγαιναν χαμένα, άν δέν τά καθηγήαζε ό θάνατος τού Σταυρού. 'Ο θάνατος αύτός θ' άνοιξη τά μάτια τους και θά γλυκάνη, ίσως, με τόν καιρό, τις καρδιές τους πού πέτρωσαν. 'Όσο γιά μένα, ξαναγυρίζω τώρα στο βασίλειο άπ' όπου έρχομαι!...

»Χαιρετε, τέκνα άνασφάλων, πού δε μπορείτε άκόμα νά όνομασθήτε τέκνα Θεού, χαιρετέ!»

'Αλλωστε τó άγίο του χέρι κατά τήν 'Ιερουσαλήμ, σιά νά ήθελε νά προλάβη έτσι από τώρα τις καταιστροφές πού θά τήν έσυντριβαν, και έπειτα, θέλοντας, πριν ξαναγενέθι τó βασίλειο γιά τó όποίο μίλησε, νά πη ένα τελευταίο χαιρέ στο βασιανισμένο έκείνο σωμα, τó άκούητσε στό μνημείο. Τό τραβήξε όπως σκεδόν άδύνατο, και είπε δείχνοντας τήν πλάκα στό Πνεύματα πού τόν έσυντρόφευαν:

—«'Η πλάκα αύτή είνε ίσως κυτάζετ'ε!... Τό χέρι μου έβράχηκε. Δέν είνε όμοια τού ούρανού αύτη. Είνε όμοιος τού έστειλε από ανθρώπινη καρδιά!... Είνε δάραυα!...»

Και άρχά - άργά, άηχος νά πέση από τήν άκρη τού δακτύλου του, ένας σταλαγμός πού άστραφγε σάν διαμάντι και πρόσθεσε τά άπλά τούτα λόγια:

—«Είνε τά δάκρυα τής Μαρίας - Μαγδαληνής. 'Όσοσο τó γλυκογάμμα άρχισε νά διύχη ται σκοτάδια τής νύχτας και τά Πνεύματα πού συνόδευαν τήν 'Ιησούν τόν έπληροφόρησαν με τήν άφονή τού γλώσσα πώς φάνηκε τó πρώτο ρόδιμα τής αύγής.

Γότε ό Χριστός είπε σ' έν' άπ' αύτά:

—«'Α: μείνωμε άκούη έδώ, άδελφέ. Τό μίσος τόν ανθρώπων είν' ένα θλιβερό θέμα, άλλα τά δάκρυα πού γεννιούνται από τήν άγάπη είνε πιδν πιδ όραία! Θέλω νά έμφανισθώ στή Μαρία - Μαγδαληνή».

Και έτσι, ύστερ' από λίγες ώρες, ή μετανοούσα πού τόσο άγάπησε τόν Κύριό, άξιόθηκε νά δεχθί τó ύπέροχο σημείο πού τó ζήλευαν και αύτό άκόμη οι 'Απόστολοι.

Είδε τήν 'Ανάστασι!... Είδε τόν Κύριον!...

(Μετάρρασε κ. Αϊμιλ, Στεφ. Δάφνη)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΛΗΓΙΑΝΝ'Η

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Όταν ό μακαρίτης Δεληγιάννης σημάτισε γιά τελευταία φορά Κυβέρησι, οι βουλευτά είχαν γίνει άπαιτητικοί πιδν στα.... ρουφερολογιά. 'Ενας μάλιστα άπ' αύτούς ζήτησε διαρκώς και νέα ρουφερέτια, πηγαίνοντας καθημερινός στο 'Υπουργείο.

'Ο Δεληγιάννης μιá μέρα έχασε επί τέλους τήν ύπομονή του και στρεφόμενος πρós τούς παρνευσοκόμενους στό Γραφείον του είπε μόλις έφυγε ό άπαιτητικός βουλευτής:

— Φαίνεται ότι ό κύριος αύτός έχει σχηματίση τήν πεποίθησι ότι ή πατρική του κληρονομία περιλαμβάνει και τήν 'Ελληνικόν πλοιοπολιτισμόν!...

Λέγεται, ζτι στόν ίδιο βουλευτή, μιá μέρα πού τού έβγαξε σημειώσεις ρουφερετιών από τρεις διάφορες τσέπες του, ό Δεληγιάννης είπε χαμογελώντας:

— Φίλε μου θά ήταν καλό νά συστήσης στό ράφτη σου νά κάνη μιá μόνο τσέπη στα ρούχα σου!...

